

Schippers van weleer

Door Corine Nijenhuis

Elly Blokzijl, 66

Schipperse 1974-2012

Luctor, spits, 1956, 356 ton

Luctor, spits, 1962, 360 ton

Luctor, Kempenaar, 1958, 523 ton

Luctor, motorschip, 1962, 972 ton

Het leven valt slecht te regisseren, maar om een allesomvattende verandering te zien als uitdaging, daar moet je het karakter naar hebben. Elly heeft dat. Al vindt ze dat normaal: 'Als je jong bent, zie je alles meer als een uitdaging.' Ze was 21 toen het roer omging. Letterlijk, want als meisje van de wal had ze nooit een stuurrad in handen gehad.

Met schepen had ze geen connectie. Haar vader deed laboratoriumonderzoek naar bloembollen. Zelf werkte ze in de zwakzinnigzorg. Ze werd hoofd van een paviljoen, deed een stafopleiding. Haar toekomst leek helder als glas.

Tot ze op vakantie ging met een jeugdreis van de kerk. Daar ontmoette ze Dick. Toen hij vertelde dat hij matroos was, dacht ze aan de zee. Dat zijn vaargebied de Rijn was, bleek een meevaller: hij kon haar geregeld bezoeken. Want dat

ze verkering kregen was niet te vermijden. En dat Elly schipperse zou worden ook niet. Ze zagen elkaar om het weekend, bij haar ouders of de zijne. Daar kon Elly vast wennen aan het schippersbestaan. De verhalen waren haar vreemd, maar het deerde haar niet. 'Het onbekende heeft mij nooit angst ingeboezemd.'

Meer praktisch inzicht kreeg ze van Dick, die haar wekelijks een brief stuurde. Daarin vertelde hij niet alleen over zichzelf, maar ook over zijn werk. Na een jaar was ze klaar voor de toekomst: trouwen en een schippersleven.

Leren

Elly moest alles leren. 'Hoe ik een touw moest vastzetten, hoe het moest als er een schip tussenuit wilde. En het sturen natuurlijk. De eerste reis vloog ik direct uit de bocht.' Maar Dick was een goede leraar. Geen stoerdoener, eerder beschermend. Hij wilde dat ze kon varen, zodat ze niet voorop hoefde.

Elly voegde zich makkelijk in het schipperswereldje: 'In Frankrijk lagen we vaak lang op de beurs. Daar waren veel jonge vrouwen, dan deel je dezelfde ervaring.' Het beviel haar goed: 'Op het water is geen dag hetzelfde.' Ze had altijd wel wat nieuws te vertellen. Maar was het onvoorspelbare meestal aantrekkelijk, soms

werkte het tegenovergesteld. Varen bepaalt alles: 'Soms was het of we op een eilandje zaten.' Juist daarom vond Elly het belangrijk er iets naast te doen. Toen de kinderen naar het internaat gingen, werd ze actief in het schoolbestuur en het Landelijk Oudercontact voor Varenden. Later ging ze de administratie van hun eigen VOF doen.

Ongeluk

Ze had nog lang zo willen doorgaan. Maar opnieuw diende zich een allesomvattende verandering aan. In 2010 kreeg ze een ernstig ongeluk: een auto viel uit de kraan en maakte haar gedeeltelijk

arbeidsongeschikt. Toch voer ze door: 'We wilden stoppen, maar dat kon financieel niet.' Het lot greep in. Op akelige wijze. In 2012 verongelukte Dick. Hij verdronk in een sluis. Elly ging terug naar de wal. Het viel niet mee, maar inmiddels is ze haar huidige leven gewend. Ze heeft het opnieuw ingericht. Ze denkt met geluk terug aan haar tijd als schipperse. 'Al heb ik het beroep nooit zelf gekozen, het paste mij goed.'

Kent u iemand die beslist niet in deze serie mag ontbreken? Neem dan contact op met de redactie, of mail naar corine.nijenhuis@planet.nl



Schrijfster en beeldend kunstenaar Corine Nijenhuis schreef onder meer de non-fictie roman 'Een vrouw van staal', waarin zij niet alleen de geschiedenis van haar eigen varen- de woonschip, maar ook die van de Nederlandse binnenvaart van 1901 tot nu vastlegde. Ontmoetingen met oud-schippers tijdens lezingen naar aanleiding van dit boek, leverden een serie nieuwe verhalen op, die tweewekelijks in Schuttevaer verschijnen.

www.corinenijenhuis.com



De Luctor uit 1962. (Foto collectie familie Blokzijl)